

*Vecio parlar che tu à inte 'l tó saór
un s'cip del lat de la Eva,
vecio parlar che no so pi,
che me se á descuní
dì par dì 'inte la boca (e no tu me basta);
che tu sé cambià co la me fazha
co la me pèl ano par an;
parlar porét, da poreti, ma s'cèt
ma fis, ma tóch cofà 'na branca
de fien 'pena segà dal faldin (parché no
bàstetu?)-
noni e pupà i é 'ndati, quei che te conosséa,
none e mame le é 'ndate, quele che te
inventéa,
nóvo petèl par ogni fiól in fasse,
intra le strússie, i zhigi dei part, la fan e i
afanézh.
Girar me fa fastidi, in médo a 'ste masiére
de ti, de mi. Dal dent cagnin del tenp
inte 'l piat sivanzhi no ghén resta, e manco
de tut i zhimiteri: òe da dirte zhimitero?
Élo vero che pi no pól esserghe 'romai
gnessun parlar de néne-none-mame? Che fa
mal
ai fiói 'l petèl e i gran maestri lo sconsilia?
Élo vero che scriverte,
parlar vecio, l'é massa un sforzh, l'é un mal
anca par mi, cofà ciór par revèrs,
par straòlt, far 'ndar fora le corde de le
man?*

*Ma instant, qua par atorno, a girar pa'i
marcà,
o mèjo a 'ndar par canp e rive e zhópe
là onde che 'l gal de cristal canta senpre tre
òlte,
da juste boche se te sent. Mi ò pers la trazha,
lontan massa son 'ndat pur stando qua
invidà, inbulonà, deventà quasi un zhóch de
pionbo,
e la poesia non l'é in gnessuna lengua
in gnessun logo – fursi- o l'é 'l busnar del
fógo
che 'l fa screcolar tute le fonde
inte la gran laguna, inte la gran lacuna -
la é 'l pien e 'l vódo dela testa-tera
che tas, o zhigna e usma un pas pi in là
de quel che mai se podarè dirse, far nostro.
Ma ti, vecio parlar, resisti. E si anca i òmi
te desmentegarà senzha inacòrderse,
ghén sarà osèi -
do tre osèi sói magari
dai sbari e dal mazhelo zoladi via :-
doman su l'ultima rama là in cao
in cao se zhiése e pra,
osèi che te à inparà da tant
te parlarà inte'l sol, inte l'onbría.*

Filò

Andrea Zanzotto

Tutte le poesie, Arnoldo Mondadori Editore, Milano
2011